

ת"פ 1956/03/18 - מדינת ישראל נגד ליאוניד גילר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 1956-03-18 מדינת ישראל נ' גילר

בפני כבוד השופט מרדכי לוי

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י עו"ד שירי פרל, פמת"א (פלילי)

נגד

הנאשם

ליאוניד גילר

ע"י בא-כוחו עו"ד גלאון קפלנסקי

גזר דין

פתח דבר

1. **הנאשם הורשע**, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן גם: "**כתב האישום**"), בעקבות הסדר טיעון, **בעבירות הבאות**:

במסגרת האישום הראשון: **סרסרות למעשי זנות**, לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**") (ריבוי עבירות); **הבאת אדם למעשה זנות**, לפי סעיף 201 לחוק (ריבוי עבירות); ו**סיוע להבאת אדם לעיסוק בזנות**, לפי סעיף 202 בצירוף סעיף 31 לחוק.

במסגרת האישום השני: **השמטה מתוך דו"ח על פי פקודת מס הכנסה של הכנסה שיש לכלול בדו"ח**, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת מס הכנסה**" או בקיצור "**הפקודה**") (ריבוי עבירות).

2. הודאת הנאשם ניתנה, כאמור, בעקבות הסדר טיעון - הסדר אשר התייחס בעיקר לתיקון כתב האישום המקורי; כמו כן, הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו. עם זאת, הסדר הטיעון לא התייחס לעניין העונש.

3. **נסיבות ביצוען של העבירות על ידי הנאשם פורטו בכתב האישום, ולהלן אציין את עיקריהן.**

באישום הראשון צוין כי עובר לשנת 2012 קשרו **סמי אדיבן וסטניסלב גרדל** (להלן, בהתאמה: "**סמי**" ו"**סטס**") קשר להבאתן של נשים ממדינות חבר העמים לשעבר אל מדינת ישראל, על מנת שתספקנה שירותי מין תמורת תשלום, וכן קשרו קשר להביא נשים לידי עיסוק בזנות ולקבל חלק מדמי האתנן (להלן: "**הקשר**").

במסגרת הקשר ולשם קידומו פעלו סמי ו-סטס בין שנת 2012 ובין מעצמם ביום 14.2.18, בין היתר כדלהלן: הם פרסמו הצעות עבודה בשפה הרוסית, בחרו נשים מתאימות על פי תמונות, יצרו מצג של היכרות בין נשים ובין אזרחי ישראל לצורך הצגתן לרשויות ההגירה, ופרסמו שירותי מין באתרי אינטרנט שונים.

כמו כן, סמי ו-סטס הפעילו משרד שירותי מין (להלן: "**המשרד**") ובמסגרתו הם העסיקו פקידים אשר ענו לשיחות הטלפון שהתקבלו מלקוחות, תיאמו את ההזמנות מול הלקוחות, הנשים והנהגים וניהלו מעקב אחר דמי האתנן שהתקבלו ומיקומם בכל רגע נתון. כמו כן, סמי ו-סטס הדריכו את הפקידים כיצד לעבוד והנחו אותם לציין בפני הלקוחות כי מדובר בשירותי עיסוי.

הנאשם הועסק על ידי סמי ו-סטס במשך תקופה של כ-20 חודשים עובר ליום מעצרו ב-5.2.18, תחילה כנהג ובהמשך כפקיד במשמרות ערב מדי יום בימיו, למעט ימי חמישי (להלן: "**התקופה**"). בין היתר, נטל הנאשם חלק בתפעול פעילות המשרד לרבות בניהול הקשר מול המנהלים ומול נשים שהועסקו במשרד (להלן גם: "**הנשים**").

הנאשם העביר ל-סמי ול-סטס באופן שוטף את רישום ההזמנות והמעקב אחר דמי האתנן באמצעות החסן נייד שהיה ברשותו ובאמצעות דואר אלקטרוני. כן קיבל הנאשם מידי חלק מהנהגים את דמי האתנן שנמסרו להם על ידי הנשים והעבירם לידי סמי ו-סטס.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, יצרו סמי ו-סטס קשר עם הנשים והודיעו להן את תנאי אספקת שירותי המין, בעצמם או באמצעות אחרים ובהם הנאשם והכל כמפורט להלן.

א. כל אחת מהנשים תספק שירותי מין ללקוחות שאליהם תוזמן ובמקום שאליו בוצעה ההזמנה, תמורת סכום הנע בין 600 ל-800 ₪ לשעה.

ב. הנשים נדרשו לקבל תשלום מראש ישירות מהלקוח ולדווח לפקיד במשרד או לנהג שהסיע אותן בדבר כל שינוי בתנאים שסוכם מול הלקוח.

ג. כל שינוי בתנאים שסוכם מול הלקוח, ייעשה בתיאום עם המשרד.

ד. דמי האתנן שיתקבלו מאספקת שירותי המין יחולקו כך שהנהג יקבל סכום של 100 ₪ (או למעלה מכך עבור הזמנות למקומות מרוחקים) ויתרת כספי האתנן יחולקו כך שמחציתן לאישה ומחציתן למשרד.

פעילות המשרד התקיימה בכל שעות היממה, בכל ימות השבוע, כאשר הנשים סיפקו שירותי מין במשך שעות ארוכות, וזאת בעיקר בדירות ובחדרי מלון בערים תל אביב ובת ים.

במהלך התקופה, מפעם לפעם בהן עבד הנאשם כמתואר לעיל, הוא הביא את הנשים שהועסקו במשרד לידי מעשי זנות בכך שתיאם עבורן הזמנות, ולא כלל אותן ברישומי המשרד. זאת עשה הנאשם בשיתוף פעולה עם חלק מהנהגים שהועסקו במשרד, כאשר עבור הזמנות אלו, ועל מנת שלא ידווחו על כך ל-סמי ול-סטס, קיבלו הנהגים תשלום בסך 200 ₪. הנאשם גבה מחצית מדמי האתנן שהתקבלו על ידי הנשים עבור אספקת שירותי מין.

מ.ט. ילידת 1993, היא נתינת מולדובה אשר הובאה לישראל לצורך העסקתה בזנות בחודש יולי 2017. סמוך לאחר הגעתה לישראל, הועסקה מ.ט. באספקת שירותי מין בתיווכם של **כריסטינה פיוזו** ו**ארתור בארונס** (להלן, בהתאמה: "**פיוזו**" ו"**בארונס**").

סמוך לאמצע חודש ספטמבר 2017, פנתה מ.ט. לנאשם דרך מספר הטלפון של המשרד וביקשה לעבוד במשרדם של סמי ו-סטס. החל ממועד זה ועד למעצרה ביום 11.12.17 הועסקה מ.ט. באספקת שירותי מין על ידי סמי ו-סטס.

באישום השני צוין כי במהלך התקופה עסקו סמי ו-סטס בהבאתן של נשים ממדינות חבר העמים לשעבר אל מדינת ישראל, על מנת שתספקנה שירותי מין תמורת תשלום במשרד ליווי שבניהולם, שבו הועסקו במתן שירותי

מין גם נשים שלא הובאו ממדינות חבר העמים (להלן: "העסק") והפיקו הכנסות מהעסק.

במסגרת העסק ופעילותו, בין השנים 2016-2018 הפיק הנאשם הכנסה בסך 180,000 ₪ ונמנע מלדווח עליה כדין.

בגין הכנסותיו היה הנאשם חייב בהגשת דו"חות לפקיד השומה, כמתחייב על פי סעיף 131(א) לפקודת מס הכנסה.

הנאשם השמיט במזיד מתוך דו"ח על פי הפקודה הכנסה בסך 180,000 ₪, כדי להתחמק ממס, בין היתר באופנים הבאים: הנאשם לא הודיע על תחילת עיסוקו לפקיד שומה, כמתחייב על פי סעיף 134 לפקודה; ולא ניהל פנקסי חשבונות, כנדרש בסעיף 130 לפקודה ובהוראות מס הכנסה (ניהול פנקסי חשבונות), התשל"ג-1973.

4. כאן המקום להקדים ולציין שבמסגרת הפרשה דנן מתנהלים שני תיקים נוספים במקביל:

התיק האחד - תפ"ח (ת"א) 2063-03-18 מדינת ישראל נ' פיוזו ואח', המתנהל בבית משפט זה בפני הרכב בראשות כב' הנשיא ג' נויטל (להלן: "תיק המחוזי המקביל"), שבו נדון עניינם של חמישה נאשמים כדלהלן: נאשמים 1-2 הם פיוזו ו-בארונס, שעליהם הוטלו לאחרונה 7 חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה וקנס - כפי שיפורט להלן בפסקה 23; נאשמת 3, אנג'לה גורגוב, שעבדה כפקידה במשרד במשך כחודשיים ושעליה הושתו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה וקנס - תוך אימוץ הסדר טיעון "סגור" ביחס לעונש; ונאשמים 4-5, סמי ו-סטס, שהיו לכאורה מנהלי המשרד, שלגביהם המשפט עודנו מתנהל.

התיק השני - ת"פ (שלום ת"א) 66391-07-19 מדינת ישראל נ' קוקאילוב ואח' (להלן: "תיק השלום המקביל"), שבו נדון עניינם של שישה נאשמים שעבדו במשרד: נאשמים 1, 4 ו-6 (יצחק קוקאילוב, יוני דביר ו-יבגני בוסלוב) הורשעו בעבירות של סרסרות לזנות, ונאשם 5 (אלכסנדר אסמלוב) הורשע בנוסף לעבירות של סרסרות לזנות גם בעבירות של סיוע להבאת אדם למעשה זנות, אך טרם נגזר דינם; עתירת המאשימה לעונש בעניינם היא להשתתף מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, והטיעונים לעונש בעניינם נדחו, לצורך קבלת תסקירי שירות המבחן, לחודש יולי 2021. לאחרונה הורשע גם נאשם 2 (סרגיי נתנזון) בעבירה של סרסרות לזנות, והטיעונים לעונש בענייניו נדחו לחודש אוקטובר 21, לצורך קבלת תסקיר שירות המבחן. לעומת זאת, בענייניו של נאשם 3 (מקסים קגן) טרם ניתנה הכרעת דין.

תסקיר שירות המבחן

5. על-פי תסקיר שירות המבחן מיום 30.12.20, הנאשם כבן 45, גרוש בשנית ואב לשתי בנות (בגילאי 19 ו-25), יליד מולדובה שעלה ארצה במהלך שנת 1990. כיום הוא מתגורר עם בת זוגו ועובד בתחום ההובלות. אביו של הנאשם הוא כבן 70, בעל מפעל לממתקים אשר נקלע לקשיים עקב משבר נגיף הקורונה וכיום עובד עם הנאשם בהובלות על מנת לכסות את הוצאות המפעל.

צוין כי הנאשם סיים 11 שנות לימוד ונשר מלימודיו על רקע חוסר עניין בלימודיו ויציאה לשוק העבודה. הנאשם נישא לאם בנותיו בגיל 18, שירת שירות צבאי שקוצר לדבריו בשל היותו נשוי. הנאשם התגרש בשנת 2006 ושלוש שנים לאחר מכן נישא בשנית. לאחר כשלוש שנים, עקב הגשת תלונה נגדו בגין אלימות במשפחה, התגרש בשנית. כיום מנהל הנאשם קשר זוגי עם אישה שאותה הוציא, בחווייתו, ממעגל הזנות. מדבריו עולה כי הקשר הזוגי, שנמשך מספר שנים, מתאפיין בחוסר יציבות ובמתיחות.

שירות המבחן הוסיף כי לחובת הנאשם הרשעה שלא חלה עליה התיישנות, בעבירה של איומים ובעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; ובהמשך צוין כי הנאשם עבד בעבר בתחום סוכנויות הליווי, בסוכנות שהיתה בבעלות גרושתו, ובגין עבירה זו נדון הנאשם בשנת 2004 למאסר בעבודות שירות.

במסגרת הליך המעצר ציין הנאשם בפני שירות המבחן כי הוא נטל תרופות נוגדות דיכאון במהלך שהותו במעצר. הנאשם תיאר כי הכניסה למעצר היתה עבורו קשה מבחינה רגשית ועל כן הושם בהשגחה וטופל תרופתית בנוגדי דיכאון. לדברי הנאשם, עם שחרורו למעצר-בית חלה הטבה במצבו והוא הפסיק את נטילת הטיפול התרופתי.

הנאשם טען גם שבשל נזקקות כלכלית הוא עבד במשרד בשעות הלילה, תחילה כנהג ובהמשך כאחד משלושה פקידים. הוא גם לקח כסף לכיסו מבלי לתעד זאת בדו"חות המשרד, בגלל חובות כספיים שבהם התקשה לעמוד.

שירות המבחן הדגיש כי הנאשם נושא באחריות על מעשיו באופן פורמלי, אך מתקשה לזהות את מידת החומרה והנזק שבמעשיו. הוטעם כי הנאשם אינו מחובר למצוקה הרגשית שבה היו נתונות העובדות בתעשיית הזנות ולניצולן וכי הוא עסוק בעיקר במחירים שהוא נדרש לשלם.

אף שהנאשם הצהיר באופן מילולי על רצונו לקיים שיחות טיפוליות, שירות המבחן התרשם כי הצהרותיו הנוכחיות נאמרו רק על מנת להיטיב את מצבו המשפטי, וזאת כיוון שהנאשם אינו מזהה כל בעייתיות באופן התנהגותו ושולל סיכון כי הוא עלול לשוב להתנהגות דומה, כמו גם צורך בסיוע.

להערכת שירות המבחן, **קיים סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד** מצד הנאשם. הוטעם שאף שבעת הנוכחית ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם הרתעה, בהעדר חיבור רגשי לניצול האחר תוך שימוש במנגנוני הגנה של השלכה ורציונליזציה - קיים סיכון כאמור בטווח הרחוק.

לנגד עיני שירות המבחן עמדו **גורמי הסיכוי לשיקום** - הבאים לידי ביטוי בגילו של הנאשם ובהעדר עבר פלילי מכביד; בהתרשמות שירות המבחן כי מדובר באדם וורבלי, בעל יכולת טובה להבנת סיטואציות חברתיות; במערך תמיכה משפחתי נורמטיבי המגויס לסייע לנאשם כאשר הוא פונה לעזרתם; ובכך שמאז מעצרו בשנת 2018 הוא מועסק בעבודה יציבה ונמנע מלפנות למקורות הכנסה בלתי חוקיים.

לעומת זאת, **גורמי הסיכון לעבריינות** באים לידי ביטוי בקושי של הנאשם לגלות יציבות במסגרות; בנטייתו ליצור קשרים זוגיים שאינם יציבים, המאופיינים בסערות רגשיות ובקונפליקטים, ללא מודעות באשר למצבו הרגשי, הכלכלי והמשפחתי בשל הקשרים הנ"ל; בנטייה לקבל החלטות מתוך שיקולי רווח והפסד אישיים וקושי לגלות חיבור רגשי למצבו של האחר ולהשלכות התנהלותו; ובנטייה לקיום קשרים שוליים ולהגמשת גבולות החוק במצבים שבהם הוא חש שהדבר משרת את האינטרס הכלכלי שלו.

לסיכום ציין שירות המבחן כי "**לאור האמור ובמצב בו ליאוניד [הנאשם - מ.ל.] אינו מזהה כל מוקד בו הוא זקוק לסיוע טיפולי במסגרת שירותו... לא נוצר כל פתח לבחינת האפיק הטיפולי בשלב זה של חייו... לאור האמור, אין בידנו המלצה טיפולית ו/או שיקומית במסגרת שירותו, שיש בה כדי להפחית את הסיכון להתנהגות עוברת חוק בעתיד... על רקע עמדותיו המתוארות, אנו רואים מקום להטלת ענישה מוחשית, שתחבר אותו לחומרת מעשיו ולנזקים שנגרמו בעטיים**".

ראיות הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הגישה את תדפיס המידע הפלילי של הנאשם (תע/1).

מהתדפיס עולה כי לחובת הנאשם **הרשעה משנת 2015** ב-ת"פ 21409-03-15 בבית משפט בשלום בראשון-לציון בעבירה של **איומים** ובעבירה של **הפרעת לשוטר במילוי תפקידו**, שבגינן הושתו עליו מאסר מותנה וקנס.

כמו כן, תדפיס המידע הפלילי כולל **הרשעה שהתיישנה, משנת 2004**, ב-ת"פ 2530/04 בבית משפט השלום בחדרה, בעבירה של **סרסרות למעשי זנות**, לפי סעיף 199(א)(1) לחוק העונשין, שבגינה הושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס; הרשעה זו כאמור **התיישנה, אך לא נמחקה**: תאריך ההתיישנות הוא 14.6.2012 ותאריך המחיקה הוא 13.5.2032.

7. מטעם הנאשם העידו מספר עדי אופי שביקשו מבית המשפט להקל בעונשו של הנאשם:

אמו של הנאשם, גב' זינה אידה גילר, תיארה את הקשיים הכלכליים שעמם מתמודדת המשפחה בעקבות משבר גניף הקורונה וכן את הסיוע שמעניק לה הנאשם.

מעסיקו של הנאשם, מר בנימין ממן, העיד על אופן עבודתו של הנאשם ועל יושרתו וכן ועל האפשרות כי הנאשם יעבוד אצלו בלילות.

בת זוגו של הנאשם, גב' ליאנה מקרז, מסרה בעדותה שהנאשם הוציא אותה מעבודתה בזנות והוא מסייע לה ולבנה.

בתו של הנאשם, גב' אורטל דנן, שתיארה את תמיכתו של הנאשם בה ובאחותה, לרבות בפן הכלכלי.

עיקרי טיעוני המאשימה

8. **ב"כ המאשימה** עמדה על השיקולים התומכים לדעתה בהחמרה בעונשו של הנאשם.

בפתח טיעוניה ציינה ב"כ המאשימה כי הסדר הטיעון הושג רק בסוף פרשת התביעה.

ב"כ המאשימה טענה, בין היתר, כי הנאשם נטל תפקיד מרכזי בפעילות היום-יומית של המשרד, אף שאין חולק שהנאשם לא עמד בראש ההיררכיה העבריינית.

ב"כ המאשימה התייחסה לעניינם של יתר הנאשמים בפרשה דנן, כאמור בפסקה 4 לעיל; ולגבי העונש שהושת על נאשמת 3 בתיק המחוזי המקביל, הודגש כי הנאשמת עבדה במשרד כפקידה במשך כחודשיים בלבד, כי היתה ללא עבר פלילי, כי היא לא ניהלה הוכחות כלל וכי נסיבותיה האישיות הובילו את המאשימה להסכים לעונש בן 6 חודשי מאסר שירוצה בעבודות שירות.

לעמדת המאשימה, יש לראות בעבירות מושא האישום הראשון אירוע אחד, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, ובעבירת המס מושא האישום השני יש לראות אירוע נפרד.

ב"כ המאשימה הדגישה כי במקרה דנן פגע הנאשם בכבודו ובנפשן של נשים, באינטימיות המקודשת להן ובאוטונומיה של נשים על גופן. ב"כ המאשימה הוסיפה כי המעשים שביצע הנאשם הם מעשים "מכוערים, תת אנושיים".

ב"כ המאשימה ציינה כי בביצוע עבירת המס פגע הנאשם בערך השוויון בנטל המס וגרע באופן בלתי חוקי מהקופה הציבורית.

ביחס לנסיבות ביצוע העבירות הטעימה ב"כ המאשימה כי מעשיו של הנאשם היו מתוכננים היטב ומתוככמים, וכי הוא פעל מתוך מודעות מלאה למעשיו. הודגש כי מעשיו של הנאשם נמשכו על פני 20 חודשים והוא יכול היה לחדול ממעשיו בכל רגע נתון אך המשיך במעשיו ובד בבד הצליח להונות גם את המדינה וגם את מעסיקיו. ב"כ המאשימה ציינה כי חלק מהמעשים של הנאשם נעשו עבור מעסיקיו וחלקם הוסתרו מהם לצורך הפקדה של רווח כלכלי אישי. עוד צוין כי מעשיו של הנאשם בוצעו תוך התעלמות ממצבן הקשה של הנשים, אם כי הוא לא נקט אלימות כלפיהן.

ב"כ המאשימה הדגישה כי רצון של הנשים לעבוד בעבודה מסוג זה אינו רלוונטי, תוך שהפנתה ל-ע"פ 1609/03 **בוריסוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 55, 68 (2003). כן הודגש כי הנשים המועסקות במעגל הזנות סובלות מנזקים גופניים ונפשיים משמעותיים.

ב"כ המאשימה עמדה על האבחנה בין עבירת הסרסרות לזנות ובין העבירה של הבאת אדם לידי עיסוק בזנות, שגם בה הורשע הנאשם, וציינה שהעבירה האחרונה גוררת העלאת של רף הענישה בתיקים מהסוג דנן.

ב"כ המאשימה טענה כי יש הכרח להשית עונשי מאסר בפועל משמעותיים על כל החוליות הקשורות בשרשרת של עבירות הסחר בנשים לשם עיסוק בזנות.

ביחס למדיניות הענישה הנוהגת הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה שתפורט להלן, בפרק הדיון.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן בגין האישום הראשון נע בין 12 ובין 24 חודשי מאסר בפועל; ובגין האישום השני המתחם הוא בין 4 ובין 9 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ציינה ב"כ המאשימה את הרשעותיו הקודמות של הנאשם, לרבות הרשעתו בשנת 2004 בעבירה דומה לעבירות שבאישום הראשון. כמו כן, ציינה ב"כ המאשימה את התסקיר השלילי של שירות המבחן, שהצביע על נשיאת אחריות פורמלית בלבד מצד הנאשם ועל סיכון להישנות מעשים דומים בעתיד. עם זאת, צוין כי הנאשם הודה וכי הוא שיתף פעולה במהלך החקירה במשטרה.

ב"כ המאשימה התייחסה גם לפסק הדין בעניינו של קורילוב, החוקר בתיק אשר קיים יחסי מין עם חלק מהעדות. לטענת המאשימה, "ברגע שנודע עניין זה למשטרה ולפרקליטות נערך האיזון המקסימלי שניתן היה לערוך באותה עת והנאשמים שוחררו ממעצרם... בכל הנוגע לתיק שלנו לא היתה השפעה על החקירה בכל הנוגע לנאשם שלפנינו...".

לנוכח כל האמור לעיל, עתרה ב"כ המאשימה **למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם דלעיל**; ולצד עונש מאסר בפועל - להשית על הנאשם גם מאסר מותנה וקנס משמעותי וכן לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי למתלוננת י.י.

עיקרי טיעוני ההגנה

9. **מנגד, ב"כ הנאשם** עמד על השיקולים התומכים בהקלה בעונשו.

ב"כ הנאשם טען כי העמדה העונשית של המאשימה מחמירה עם הנאשם שלא בצדק יותר ממעורבים אחרים, וזאת למרות שהנאשם הודה בחקירתו במשטרה ולמרות שהוא עד תביעה מרכזי בפרשה (נגד הנאשמים העיקריים - סמי ו-סטס).

הסניגור התייחס לתיק המחוזי המקביל, לרבות לנאשמת 3 שם, אשר עניינה הסתיים בהטלת עונש מאסר בעבודות עמוד 6

שירות, אף שלטענת הסניגור היא הודתה בעבירות חמורות בהרבה מהעבירות שבהן הורשע הנאשם. עוד נטען כי בעניינם של נאשמים 1-2 באותו תיק עתרה המאשימה למתחם שנע בין 9-12 חודשי מאסר בפועל, אף שמדובר בנאשמים שביצעו עבירות חמורות וניהלו משרד למתן שירותי מין ולמרות שאחד מהם בעל עבר פלילי ולגבי אחד מהם התקבל תסקיר שלילי.

כמו כן, הסניגור טען כי המאשימה היתה צריכה לעתור בתיק דנן לעונש שירות בעבודות שירות, כפי שעתרה ביחס לנאשמים בתיק השלום המקביל.

ב"כ הנאשם הדגיש בהקשר זה את הכלל של אחידות הענישה והפנה ל-ע"פ 9792/06 **מדינת ישראל נ' פלוני** (1.4.2007).

נוסף על האמור הדגיש ב"כ הנאשם את ה"פער האדיר", כלשונו, בין כתב האישום המקורי ובין כתב האישום המתוקן. לטענתו, בכתב האישום המתוקן הוסרו הנסיבות המחמירות וכן הוסרה המרכזיות של הנאשם וצוינו העובדות שבהן הודה בחקירתו במשטרה - תפקידו כנהג וכפקיד במשרד, וזאת בנוסף לכך שרק "מפעם לפעם" הוא קיבל מהצד סכומי כסף נוספים; כמו כן, גם האישום של הלבנת הון נמחק ונותר רק אישום בגין אי-דיווח ביחס לסכום כולל של 180,000 ₪.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה שתפורט להלן, בפרק הדיון.

ביחס לתסקיר נטען כי שירות המבחן התבסס על פגישה אחת שהתקיימה עם הנאשם וכי בתקופת משבר נגיף הקורונה קיים קושי בתיאום פגישות ובהירתמות להליך הטיפול.

על כן ביקש ב"כ הנאשם להתעלם מתוכן התסקיר ולא לאמץ את המלצות שירות המבחן.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי אין לזקוף לחובתו של הנאשם את ההרשעה בעבירה שהתיישנה, הגם שטרם נמחקה מהרישום הפלילי.

הסניגור הדגיש כי העבירות דנן בוצעו על ידי הנאשם בעקבות המצב הכלכלי שאליו הוא נקלע וכי אין מדובר בעברייני המרכזי, אלא במי שהפיק רווח שולי בפרשה. עוד צוין כי הנאשם שהה בגין תיק זה במעצר לראשונה בחייו וכי לאחר שחרורו מהמעצר הוא היה נתון במעצר-בית לילי במשך כ-7 חודשים.

לעמדת ההגנה, ביחס לאישום הראשון, מתחם העונש ההולם נע"בין עונש מאסר על תנאי לעונש של עבודות שירות במקסימלי"; ויש למקם את עונשו של הנאשם "בחלק התחתון אמצע של המתחם".

באשר לאישום השני - נטען כי הנאשם לא דיווח על סכום כולל של 180,000 ₪ בלבד, שהוא למעשה כ-5,000 ₪ לחודש, סכום שכלל אינו מחויב במס אם אין הכנסה נוספת; וכי גם אם הוא מחויב במס לנוכח הכנסה נוספת, מדובר בסכום נמוך. על כן, לטענת הסניגור, בגין אישום זה **אין להחמיר עם הנאשם מעבר למאסר מותנה**.

לבסוף ביקש ב"כ הנאשם כי יפסק פיצוי מידתי, לנוכח הנתונים שהוצגו על ידו.

10. **הנאשם מסר** בדבריו בפני בית המשפט, בין היתר, כי:

"אנחנו מתחילת הקורונה נמצאים במצב מאוד קשה, הכוונה היא לכל המשפחה, היה לנו עסק משפחתי. אני מצאתי את העבודה של המשלוחים שבזכותה פחות או יותר אנחנו מסתדרים... מה שרציתי להגיד זה שאנחנו לא היינו מושכים את זה כל כך הרבה זמן אם התביעה הייתה הולכת על מה שביקשתי, אני ביקשתי להוריד את

הסעיפים שהיו בכתב האישום המקורי והתביעה לא הסכימה. אני מבקש להתחשב בי, אני יודע שעשיתי דברים לא חוקיים. אני הייתי באותה רמה של שני הפקידים קוקאילוב ונתנזון ולא יודע למה עשו ממני כבן אדם מרכזי בתיק.

אם הייתי רוצה להגיע למקום הזה בשביל להתעשר הייתי עושה את זה, אבל לא באתי למקום הזה להתעשר, הייתי במצב כלכלי מאוד קשה והעבודה הזו הייתה בתור תוספת, עבודה צדדית עקב החובות והמצב הכלכלי הקשה. אני מתנצל על כל הטעויות והמעשים שעשיתי... בחקירות הראשונות כבר שיתפתי פעולה. אני גם עד תביעה במשפט של נאשמים 4-5 בהרכב".

דין והכרעה

כללי

11. בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, **העיקרון המנחה** בענישה הוא **עקרון ההלימה**, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

12. **מתחם העונש ההולם** - כידוע, מקום שמיוחסות לנאשם **עבירות אחדות**, יש לקבוע תחילה **האם** מדובר ב"**אירוע אחד**", כך שייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, או שמא מדובר ב"**כמה אירועים**", כך שייקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד (סעיף 40 לחוק).

לעניין הפרשנות של המונח "**אירוע**", ראו ע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.8.2014), בפסקאות 18-15 לחוות דעתו של כב' השופט ס' ג'ובראן; וכן, בהרחבה, ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014) - בעניין "**מבחן הקשר ההדוק**", שנקטו כב' השופטת ד' ברק-ארז וכב' השופט ע' פוגלמן, לעומת "**המבחן הצורני-עובדתי**" ו"**המבחן המהותי-מוסרי**" שבהם נקט כב' השופט י' דנציגר. כמו כן, ראו והשוו: ע"פ 2519/14 **אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014); ע"פ 5643/14 **עיסא נ' מדינת ישראל** (23.6.2015), בפסקה 11 לפסק-דינו של כב' השופט צ' זילברטל; ע"פ 1082/14 **ג'יסאר נ' מדינת ישראל** (23.7.2015); וע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' דלאל** (3.9.2015).

כמו כן, ראו בעיקר ע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.2016) (להלן: "**עניין מזרחי**"), שבו נקבע כי לעיתים, **כשמדובר במעשים דומים החוזרים על עצמם, השלובים ואחוזים זה בזה** - למרות שמדובר באירועים שונים, **מן הראוי לראות את המעשים כאירוע אחד** ולקבוע מתחם עונש הולם אחד.

13. **בקביעת מתחם העונש ההולם**, בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, על בית המשפט להתחשב בעיקרון המנחה, שהוא כאמור **עקרון ההלימה**, ולשם כך יתחשב בית המשפט בפרמטרים הבאים: **הערך החברתי שנפגע** מביצוע העבירה **ומידת הפגיעה** בו, **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין, **ומדיניות הענישה הנהוגה** [ראו, למשל, ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל**, בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 18-29 לחוות דעתו של כב' השופט נ' סולברג (5.8.2013); ע"פ 4741/13 **מדינת ישראל נ' נעאמנה**, בפסקה 13 (10.6.2014)].

14. **גזירת העונש המתאים** - בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40יא לחוק.

כמו כן, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי **הרתעה אישית** (סעיף 40 לחוק) ו**הרתעת הרבים** (סעיף 40 לחוק), ו**בלבד** שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

15. **חריגה ממתחם העונש ההולם** - בהתאם לסעיפים 40ד-ה לחוק, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין אם לקולה משיקולי שיקום, ובין אם לחומרה משיקולים של הגנה על שלום הציבור.

מן הכלל אל הפרט

מתחם העונש ההולם

16. **במקרה דנן**, יש לראות את העבירות שבהן הורשע הנאשם **באישום הראשון** כ"**אירוע אחד**" מתמשך, בשים לב בעיקר **לעניין מזרחי**, שבו כאמור נקבע כי כשמדובר במעשים דומים השלובים ואחוזים זה בזה - למרות שמדובר באירועים שונים, מן הראוי לראות את המעשים כאירוע אחד.

לעומת זאת, יש לראות בעבירת המס שבאישום השני - **אירוע נפרד**.

לנוכח האמור לעיל, יש לקבוע במקרה דנן **מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות שבאישום הראשון; ומתחם נפרד לעבירת המס שבאישום השני**.

הערכים שנפגעו מביצוע העבירות **שבאישום הראשון** על ידי הנאשם הם ההגנה על אוטונומיית הפרט ובעיקר על שלמות גופן, כבודן ונפשן של הנשים והאינטימיות המקודשת להן; ואילו בביצוע עבירת המס **שבאישום השני** פגע הנאשם בערך של השמירה על הקופה הציבורית ובערך של נשיאה שוויונית בנטל תשלום המיסים.

מידת הפגיעה בערכים האמורים, בעיקר בנוגע לאישום הראשון (והעיקרי), היא **ממשית**, לנוכח נסיבות ביצוע העבירות.

בית המשפט העליון חזר לא אחת על חומרת מעשיהם של הסרסורים למעשי זנות ועל חלקם בשרשרת של "תעשיית הזנות".

כך, למשל, ב-ע"פ 10545/04 **מדינת ישראל נ' אלדנקו**, בעמ' 39-40 (6.2.2006) (להלן: "**עניין אלדנקו**") הוטעם כי:

"תעשיית הזנות" מורכבת, כאמור, חוליות חוליות; אילולא שיתוף פעולה מצד חוליות אנושיות אחרות, הסרסורים והמביאים לידי עיסוק בזנות, לא היה הסחר בבני אדם הופך לפעילות עבריינית כדאית במובן הכלכלי. הסרסורים המביאים לידי עיסוק בזנות הם הדרגים האחראיים למיסודה של תעשיית זנות המפיקה רווחים גדולים על גבן של קורבנות הסחר" [ראו והשוו גם: ע"פ 1884/05 **חיגר נ' מדינת ישראל** (12.12.2005) (להלן: "**עניין חיגר**")].

מקל וחומר, יפים הדברים לעבירה של הבאת אדם למעשה זנות, שגם בה (בין היתר) הורשע הנאשם.

17. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות - שקלתי **לקולה** את העובדה שמעשיו של הנאשם אינם **מצויים ברף הגבוה** של העבירות שבהן הורשע, באשר הנאשם לא החזיק בתפקיד ניהולי ולא היה הבעלים של המשרד.

מנגד, שקלתי **לחומרה** את החומרה היתרה שבביצוע העבירות של סרסורות למעשי זנות ושל הבאת אדם למעשה זנות וכן את תפקידו של הנאשם במשרד, כמי שבמסגרת תפקידו כפקיד ביצע פעולות הקשורות לתפעול המשרד,

כגון תיאום הזמנות מול לקוחות, נשים ונהגים, מעקב אחר דמי האתנן והסברת התנאים לנשים. **כמו כן**, כזכור, הנאשם הורשע גם בכך שאחת הנשים פנתה אליו באמצעות הטלפון של המשרד וביקשה להצטרף לעבודה במשרד, כפי שאכן ארע בפועל.

עוד שקלתי לחומרה את **משך ביצוע העבירות**, כ-20 חודשים, כמעט מדי יום ביומו, כאשר הנאשם יכול היה להפסיק את ביצוען בכל נקודת זמן, אך בחר להמשיך במעשיו.

הנאשם **הגדיל לעשות** בכך שמעבר למעשיו כשכיר במשרד ולפעולותיו האמורות כפקיד במשרד, **"מפעם לפעם" הוא פעל גם באופן עצמאי והביא את הנשים לידי מעשי זנות**, בכך שתיאם עבורן הזמנות ולא כלל אותן ברישומי המשרד, ועל ידי כך גרף לעצמו רווחים ישירים ומשמעותיים מדמי האתנן. מעשיו אלו של הנאשם מלמדים על **תכנון** ועל תחכום וכן על נכונות למקסם את הפקת הרווח מדמי האתנן ולהיות גורם משמעותי, **תוך הבאת נשים למעשי זנות, בעצמו ולא רק כפקיד או כנהג שכיר במשרד**. זאת - **בהבדל מנאשמים אחרים בפרשה הנדונה שהורשעו בדינם**.

18. כפי שיפורט להלן, קיימת **פסיקה ענפה** בעניין הענישה הראויה בגין העבירות שבהן הורשע הנאשם במסגרת האישום הראשון ובגין עבירות דומות, ובפסיקה קיים **מנעד רחב** של עונשים, כשברי כי כל מקרה שונה ממשנהו וכי כל מקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו הקונקרטיות.

ב"כ המאשימה הפנתה, לגבי האישום הראשון, בעיקר לפסיקה דלהלן:

עניין **חיגר**, שבו נדחה הערעור על חומרת העונשים - 24 חודשי מאסר ו-20 חודשי מאסר בפועל - שהושתו על מערער 1 ועל מערער 2 (בהתאמה) בגין סרסרות למעשי זנות והבאת אדם לעיסוק בזנות.

עניין **אלדנקו**, שבו התקבל חלקית ערעור המדינה ונדחה ערעורם של הנאשמים-המשיבים, בין היתר כך שעונשו של המשיב 3 הועמד על שנת מאסר בפועל - חלף 6 חודשי מאסר בעבודות שירות - וזאת בגין סרסרות לזנות והבאת אדם לעיסוק בזנות.

ע"פ 7924/12 **הרצריקן נ' מדינת ישראל** (11.2.2013) (להלן: **"עניין הרצריקן"**), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן 10 חודשי מאסר בפועל שהושת על המערער בגין הרשעתו בעבירות של סרסרות לזנות וגרימה לעזיבת המדינה לשם זנות, שבוצעו במשך פרק זמן קצר, וזאת חרף מצבו הרפואי, הנפשי והמשפחתי המורכב של המערער.

רע"פ 1976/15 **לויצקי נ' מדינת ישראל** (24.3.2015), שבו נדחתה בקשת רשות ערעור על חומרת העונש בן 12 חודשי מאסר בפועל שהושת על המערער בגין סרסרות לזנות והחזקת מקום לשם זנות במשך תקופה קצרה, תוך הפעלת עונשי מאסר מותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו; וזאת, לאחר שבית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש שהושת בבית משפט השלום.

תפ"ח (ת"א) 1182/03 **מדינת ישראל נ' פלונית** (7.4.2005), שבו הושתו על הנאשמת 9 חודשי מאסר בפועל, בגין סרסרות לזנות ובגין החזקה וניהול מקום לשם זנות, תוך שהוטעם כי "... מדובר ברף ענישה נמוך, שהוכתב לנו למעשה על-ידי הסדרי טיעון שנעשו עם הנאשמים האחרים בתיק זה".

כמו כן, הפנתה המאשימה, בין היתר, לפסקי דין אחדים של בתי משפט השלום: ל-ת"פ (נתניה) 3039/00 **מדינת ישראל נ' כנפו** (1.3.2001), שבו הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירה של סרסרות למעשה זנות; ל-ת"פ (ת"א) 7814-09-11 **מדינת ישראל נ' מזור** (19.11.2013), שבו הושתו 22 חודשי מאסר בפועל, בגין עבירות

של סרסרות לזנות ושל הבאת אדם לעיסוק בזנות; ול-ת"פ (ב"ש) 33781-12-14 **מדינת ישראל נ' קרב** (22.10.2015), שבו הוטלו 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין **סיוע** לסרסרות למעשה זנות.

19. **כאן המקום להוסיף כי הפסיקה הבאה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה ביחס לאישום השני מתייחסת למקרים חמורים מהמקרה דנן, שבהם בוצעו עבירות מס נוספות או שהסכום שלא דווח עליו היה גבוה יותר באופן משמעותי:** רע"פ 7964/13 **רובינשטיין נ' מדינת ישראל** (31.12.2013); ו-רע"פ 1688/14 **כץ נ' מדינת ישראל** (9.3.2014); עפ"ג 53843-05-16 **דרוויש נ' מדינת ישראל** (28.10.2016).

20. **מנגד, ב"כ הנאשם הפנה בעיקר לפסיקה דלהלן, שברובה ניתנה על ידי בתי משפט השלום ושבנה נדונו מקרים שנוספותיהם קלות מנסיבות המקרה דנן, או שבחלקה היו נסיבות מיוחדות או הסדר טיעון "סגור" שאומץ:**

ת"פ (שלום י-ם) 3479/04 **מדינת ישראל נ' שרם** (5.12.2005), שבו הושתו מאסר מותנה וקנס על נאשמת שהורשעה בעבירה של השכרת מקום לשם זנות ובעבירה של מטרד לציבור - אשר **לא היתה כשירה לביצוע של"צ או עבודות שירות** לנוכח מצבה הרפואי.

ת"פ (אי') 1003-10 **מדינת ישראל נ' ברלינסקי** (28.1.2013), שבו הושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות בגין הרשעתו בעבירות של סרסרות למעשי זנות.

תפ"ח (ת"א) 60007-07-14 **מדינת ישראל נ' טל ואח'** (7.12.2014) בעניינו של נאשם 4, שבו כיבד בית המשפט **הסדר טיעון "סגור"** לעונש והשית עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, בגין הרשעתו בעבירות של הבאת אדם לעיסוק בזנות ושל סרסרות למעשי זנות.

ת"פ (שלום י-ם) 2414-08-17 **מדינת ישראל נ' לוינסקי** (3.6.2020), שבו הופנתה נאשמת 1 לממונה על עבודות השירות לאחר הרשעתה בעבירות של החזקת מקום לשם זנות, סרסרות לזנות, הבאת אדם לעיסוק בזנות ופרסום בדבר שירותי זנות; ועל נאשמת 3 הושת של"צ בגין הרשעתה בעבירות של הבאת אדם לעיסוק בזנות ושל סיוע להחזקת מקום לשם זנות, תוך שנקבע כי מעשיה היו "נקודתיים".

ע"פ 5446/15 **חנימוב נ' מדינת ישראל** (3.3.2016), שבו בוטלה הרשעתו של המערער, שהיה נאשם 5 באותה פרשה, בעבירה של **סיוע** לסרסרות למעשי זנות.

להלן תובא **פסיקה נוספת הרלוונטית למקרה דנא**, שאליה לא הפנו ב"כ הצדדים:

ע"פ 5584/12 **תלמיד נ' מדינת ישראל** (27.1.2013), שבו נדחה הערעור על חומרת העונש בן **12 חודשי מאסר בפועל** שהושת על המערער בגין הרשעתו בעבירה של סרסרות למעשה זנות ובעבירה של גרימה לעזיבת המדינה לשם זנות. יצוין כאן כי מדובר באותה פרשה שבמסגרתה נדון גם **עניין הרצריקן**, שאליו הפנתה המאשימה.

רע"פ 4252/07 **אילת נ' מדינת ישראל** (17.5.2007), שבו נדחתה בקשת רשות ערעור על חומרת העונש בן **8 חודשי מאסר בפועל** (מאחורי סורג ובריח) שהושת על המבקש בגין הרשעתו בעבירות של סרסרות לזנות והחזקת מקום לשם זנות, תוך שהוטעם כי **"... העונש שהושת על המבקש אינו חמור כלל ..."** (בפסקה 4 שם).

עפ"ג (י-ם) 28334-03-20 **לב נ' מדינת ישראל** (2.8.2020), שבו נדחה הערעור הכפול שהוגש על מידת העונש

שהוטל על המערער-המשיב (נאשם 2 ב-ת"פ (שלום ים) 2414-08-17 **מדינת ישראל נ' לוינסקי**, שאליו כאמור הפנה ב"כ הנאשם לגבי נאשמות 1 ו-3), של **9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות**, בגין הרשעתו בעבירות של החזקת מקום לשם זנות, סרסרות למעשי זנות, הבאת אדם לעיסוק בזנות ופרסום בדבר שירותי זנות.

מתחמי העונש ההולם - סיכום ומסקנות

21. לאחר ששקלתי את עקרון ההלימה, את הפגיעה בערכים המוגנים, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה וכן את העונש המרבי הקבוע לצד העבירות, באתי לכלל מסקנה כי **מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון והעיקרי נע בין 9 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ובין 20 חודשי מאסר בפועל**.

ביחס לאישום השני (בגין העבירה של השמטת הכנסה על פי פקודת מס הכנסה), נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנא מצויות ברף הנמוך, בעיקר לנוכח הסכום הכולל של ההשמטה שאינו גבוה בשים לב לכך שהוא מתייחס לתקופה לא קצרה, וכן לנוכח העדר אלמנטים מחמירים, כגון מרמה, עורמה, תחבולה, זיוף או רישום כוזב. לפיכך **מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ובין מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות**.

העונש המתאים

22. במקרה דנן **אין מקום לחרוג, לקולה או לחומרה, ממתחמי העונש ההולם**.

בתוך מתחם העונש ההולם לעניין האישום הראשון, יש לקחת בחשבון **לחומרה** את **עברו הפלילי** של הנאשם ואת הרשעתו בשנת 2004 בעבירה דומה של סרסרות למעשי זנות - הרשעה אשר כאמור אומנם התיישנה אך לא נמחקה מהמידע הפלילי.

למעשה, העובדה כי הנאשם הורשע בעבר בעבירה דומה של סרסרות למעשי זנות ונשא בגינה עונש של 6 חודשי עבודות שירות, **לא הרתיעה אותו** מלבצע שוב - בחלוף השנים - עבירות דומות ואף חמורות יותר.

כמו כן, יש לקחת בחשבון את **תוכן התסקיר השלילי** של שירות המבחן ואת המלצתו:

ביתר פירוט, שירות המבחן התרשם כי **נטילת האחריות** של הנאשם היא **פורמלית בלבד**; כי הוא **עסוק בעיקר במחירים שנדרש לשלם** ואינו מחובר למצוקה הרגשית שבה היו נתונות הנשים; כי קיימת נטייה של הנאשם לקבל החלטות מתוך שיקולי רווח והפסד אישיים; ו**נטייה לקיום קשרים שוליים ולהגמשת גבולות החוק** במצבים שבהם הוא חש שהדבר משרת את האינטרס הכלכלי שלו.

יתר על כן, להערכת שירות המבחן, קיים **סיכון להישנות התנהגות דומה על-ידי הנאשם בעתיד**. הוטעם שאף שבעת הנוכחית ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם הרתעה, בהעדר חיבור רגשי לניצול האחר תוך שימוש במנגנוני הגנה של השלכה ורציונליזציה - קיים סיכון כאמור בטווח הרחוק.

כזכור, לנוכח עמדותיו של הנאשם - שאינו מזהה כל בעייתיות באופן התנהגותו ושולל צורך בסיוע - לא נוצר פתח לבחינת אפיק טיפולי ו**שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית או שיקומית, אלא המליץ על "ענישה מוחשית, שתחבר אותו לחומרת מעשיו ולנזקים שנגרמו בעטייהם"**.

מנגד, יש להתחשב **לקולה בנטילת האחריות** מצד הנאשם ו**בהודאתו**, שלהן יש ליתן **משקל ממשי** [על המשקל הממשי שיש ליתן לנטילת אחריות על ידי נאשם, ראו למשל והשוו: ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל**,

בפסקאות 24-25 (30.4.2017) (להלן: "**עניין מצגר**"); ע"פ 2099/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 57 (22.5.2016); ע"פ 8421/12 **בן חיים נ' מדינת ישראל**, בפסקאות 20-21 (29.9.2013); ע"פ 6095/08 **סלומון נ' מדינת ישראל**, בפסקה 15 (29.12.2008). כן ראו סעיף 40א(4) לחוק העונשין].

כאן המקום להוסיף כי, כפי שבצדק טען ב"כ הנאשם, **אין לזקוף לחובת הנאשם** את השלב המאוחר במשפט שבו הודה (לאחר סיום פרשת התביעה), וזאת **לנוכח הפער המשמעותי** בין כתב האישום (המתקן) ובין כתב האישום המקורי - שגם **בו התחשבתי לקולה** בעניין מידת העונש.

כן התחשבתי גם **בעדויות האופי החיוביות** מצד קרובות משפחתו של הנאשם ומצד מעסיקו.

23. **שקלתי** את טענות הסניגור כי יש להשוות את עונשו של הנאשם לעונש של הנאשמים בתיק השלום המקביל (כאמור בפסקה 4 לעיל), וכן לעונש שהושת על נאשמת 3 (אנג'לה גורגוב) בתיק המחוזי המקביל (בן 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות - במסגרת הסדר טיעון "סגור", שאומץ על ידי בית המשפט).

כמו כן, לקחתי בחשבון את העונשים שהושתו לאחרונה (ביום 3.3.21) על נאשמים 1 ו-2 (פיוזו ובארונס) בתיק המחוזי המקביל (לאחר שמיעת הטיעונים לעונש בתיק דנן, בחודש פברואר 21): 7 חודשי מאסר בעבודות שירות (תוך ניכוי חלק בלבד מתקופת מעצרו), לצד מאסר מותנה וקנס. זאת, לאחר שנאשמים 1-2 הורשעו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, סרסרות לזנות, בפרסום שירותי זנות של בגיר ושיבוש הליכי משפט; כשנאשמת 1 הורשעה גם בעבירה של שהייה בישראל שלא כחוק. בגזר הדין האמור התחשב בית המשפט במספר נסיבות לקולה ובהן בין היתר: מעצרו של שני הנאשמים במשך כ-3-4 חודשים, שרק חודשיים מתוכם נוכו מתקופת המאסר בעבודות שירות; נסיבות החיים הקשות של נאשמת 1, שלהן היתה השפעה על ביצוע העבירות; התנהגות החוקר קורילוב, שקיים יחסי מין בהסכמה עם הנשים-העדות; תיקון כתב האישום באופן משמעותי, תוך מחיקת האישום המחמיר של גרימת אדם לעזוב את מדינתו; כמו כן, בית המשפט ציין בגזר דינו כי לא ידוע על עבר פלילי של נאשמת 1 וכי לחובתו של נאשם 2 אך הרשעה שהתיישנה בעבירות של איומים ותקיפה.

אכן, כידוע, אין להתעלם מעקרון השוויון ומעקרונות **אחדות הענישה ושקילות הענישה**, במיוחד כשמדובר **בפרשה אחת שבה מעורבים נאשמים אחדים**, כמו במקרה דנן; **אולם**, ברי שאין בעקרונות אלה כדי להוביל להעתקה אריתמטית או מכנית של עונשים או של שיקולי הענישה מנאשם אחד למשנהו, שכן הענישה היא לעולם אינדיבידואלית.

על עקרונות **אחדות הענישה ושקילות הענישה**, ראו למשל והשוו: ע"פ 4450/11 **עספור נ' מדינת ישראל**, בפסקה 8 לפסק-דינו של כב' השופט (כתוארו אז) א' גרוניס (8.2.2012); ע"פ 2274/12 **אבו מאדי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 16 לפסק-דינו של כב' השופט א' שהם (27.2.2013); ע"פ 5769/14 **אלרואי נ' מדינת ישראל**, בפסקה 16 לפסק-דינו של כב' השופט י' דנציגר (20.9.2015); ע"פ 1548/18 **גיא נ' מדינת ישראל** (28.11.2018); ע"פ 945/18 **סלאימה נ' מדינת ישראל** (14.1.2019).

ועל עקרון **האינדיבידואליות של הענישה**, ראו למשל והשוו: ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, 175 (1989); ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350, בפסקאות 7-8 (2000); ע"פ 3141/08 **מדינת ישראל נ' דבארי**, בייחוד בחוות דעתו של כב' השופט ס' ג'ובראן (27.8.2008); רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009); ע"פ 5775/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 13 (16.6.2015).

במקרה דנן, אין להקיש לעניינו של הנאשם מהעונשים שהושתו על נאשמים אחרים באותה פרשה או מהעבירה העונשית של המאשימה להשתת מאסר שירוצה בעבודות שירות על חלק מהנאשמים וזאת בין היתר לנוכח עברו הפלילי של הנאשם דנא ובמיוחד לנוכח הרשעתו (אומנם בעבר הרחוק, בשנת 2004) בעבירה דומה (שבינתיים התיישנה אך לא נמחקה) של סרסרות למעשי זנות ולנוכח העובדה כי עונש המאסר בעבודות שירות (למשך 6 חודשים) שהושת עליו בשעתו בגין סרסרות לזנות לא הרתיעו מלשוב לסורו.

נוסף על כך, לגבי נאשמת 3 בתיק המחוזי המקביל, מדובר במי שכאמור עבדה כפקידה במשרד במשך כחודשיים בלבד, שהיתה נעדרת עבר פלילי, ושלגביה הטעימה ב"כ המאשימה כי נסיבותיה האישיות הובילו את המאשימה להסכים להשתת עונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, במסגרת הסדר טיעון "סגור", שהושג בין הצדדים ללא שנוהלו הליכי הוכחות; ובית המשפט אך אימץ את הסדר הטיעון "הסגור" שאליו הגיעו ב"כ הצדדים. זאת, בשים לב גם להלכה הפסוקה של בית המשפט העליון, שלפיה רק "במקרים חריגים ונדירים" יתערב בית המשפט בהסדר טיעון לעניין העונש, במיוחד בהסדר טיעון "סגור" [על כך ראו למשל: ע"פ 7757/11 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2013); ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 סיפא (20.4.2016); ע"פ 6520/15 שרעבי נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 סיפא (2.6.2016); עניין מצגר, בפסקאות 14-11; והשוו: ע"פ 6943/16 גלקין נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 סיפא (28.1.2018); ע"פ 1901/19 אסולין נ' מדינת ישראל, בפסקה 2 סיפא (31.5.2020)].

כך גם ביחס לנאשמים בתיק השלום המקביל אשר הורשעו ואשר לגביהם הצהירה המאשימה כי עתירתה העונשית היא להטלת מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות. זאת, גם מכיוון שמדובר בנאשמים שעבדו במשרד בתדירות נמוכה מזו של הנאשם או במשך תקופה קצרה יותר, כנהגים בלבד (למעט נאשם 1 ששימש כפקיד מחליף בתדירות נמוכה).

חשוב מכך, הנאשמים האחרים הנ"ל שהורשעו בדינם לא ביצעו "מפעם לפעם" עבירה של הבאת אדם למעשה זנות, כפי שביצע הנאשם דנן באופן עצמאי.

עוד חשוב להדגיש כי בהבדל מאשר לגבי הנאשם דנן, לכל הנאשמים האחרים בפרשה הנדונה אשר נגזר דינם, הן בתיק המחוזי המקביל והן בתיק השלום המקביל, לא היה עבר פלילי בגין עבירה דומה (של סרסרות לזנות) ולא הושת על מי מהם בעבר בגין תיק קודם עונש מאסר בעבודות שירות (ככל הידוע למותב זה).

לשלמות התמונה יצוין כי בתיק המחוזי המקביל עדיין מתנהל משפט הוכחות בעניינם של הנאשמים העיקריים, סמי ו-סטס, שכזכור היו לכאורה מנהלי המשרד (שבו עבד גם הנאשם).

בנסיבות הכוללות של המקרה דנא, הגעתי למסקנה כי מן הראוי שהעונש המתאים שיש להשית על הנאשם יהא בחלק התחתון של מתחמי העונש ההולם שנקבעו לעיל, אך לא ברף התחתון שלהם.

וביתר פירוט, במקרה דנא אין מקום להסתפק במאסר שירוצה בעבודות שירות, אף לא למשך התקופה המרבית של 9 חודשים המהווה כאמור הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בגין האישום העיקרי, וזאת לנוכח הרשעת הנאשם (גם) בריבוי עבירות של הבאת אדם למעשה זנות בנוסף לריבוי עבירות של סרסרות למעשי זנות במשך תקופה לא קצרה ולעבירה של סיוע להבאת אדם לעיסוק בזנות, וכן לנוכח התסקיר השלילי של שירות המבחן ובמיוחד לנוכח עברו הפלילי של הנאשם ובעיקר לנוכח הרשעתו (אומנם בעבר הרחוק, בשנת 2004) בעבירה דומה (שבינתיים התיישנה אך לא נמחקה) של סרסרות למעשי זנות ובפרט לנוכח העובדה כי עונש המאסר של 6 חודשי עבודות שירות שהושת עליו בשעתו לא הרתיעו כאמור מלשוב לסורו; כל זאת, אף אם נתעלם מהרשעתו גם בעבירת המס שבאישום השני.

עם זאת, ביחס לגובה הקנס שיוטל על הנאשם, התחשבתי במצבו הכלכלי כעולה מתסקיר שירות המבחן ומעדויות האופי.

סוף דבר

24. סוף דבר, החלטתי להטיל על הנאשם את **העונשים הכוללים** הבאים:

- א. **10 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי התקופה שבה היה עצור - מיום 5.2.18 עד ליום 9.3.18;
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מסוג פשע לפי סימן י' לפרק ח' לחוק העונשין;
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר והתנאי הוא שלא יעבור עבירה מסוג עוון לפי סימן י' לפרק ח' לחוק העונשין;
- ד. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר והתנאי הוא שלא יעבור עבירה לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה;
- ה. קנס בסך 10,000 ₪, שישולם תוך 90 יום מהיום, או 45 ימי מאסר תמורתו.

כמו כן, אני מחייב את הנאשם בתשלום פיצוי למתלוננת י.י. בסך 4,000 ₪, שישולם תוך 60 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, י"א ניסן תשפ"א,
24 מרץ 2021, במעמד
הצדדים.
מרדכי לוי, שופט